

чудни, неудържими сили. Каква хубава година започна, какво светло лято иде, какъв прекрасен живот ще се живее! С Дика той ще обиколи цялата планина, ще намери най-тучните пасбища, ще отгледа най-хубавите овце в целия край.

Сутрин той подкарваше стадото си нагоре в дола и все поглеждаше назад, и все се заслушваше да чуе познатите звънчета. Но нея я нямаше. И нито стадото ѝ се виждаше, нито звънчетата се чуваха. И стана онова, в което се съмняваше и от което се страхуваше. Една сутрин той ходи у лелини си, които живееха зад баира. На връщане, както си бързаше по горската пътека, той зърна настрана през сечището Дикиното стадо. И със стадото наистина вървеше братчето ѝ. Орфей се спря, остра болка го срязва през гърдите. Той викна на малкия хлапак и приближи до него.

— Къде нататък?

— В Чакалово, на паша, — отговори Дикиното братче.

— Далече е, — рече с пресъхнало гърло Орфей.

— Там са другарите ми — от отвъдните къщи.

Така Орфей остана сам в цялата околност, сам със стадото и със свирката си. Той ходеше при Синия вир, навеждаше се, пиеше вода, плискаше лицето си и все му се струваше, че Дика е зад него, че го гледа сериозно и съсредоточено с големите си светлосини очи, и че ще му продума. Но нея я нямаше. Орфей беше сам самичък в пустия дол, над който само от време на време прелитаха орли. И когато мъката го стягаше до задушване, той вдехе малката си дървена свирка, потапяше я в бистрата вода, изтриваше я с ръкав и я надуваше.

Не, не свиреше това чудно момче, не свиреше, а говореше, говореше и на малки и на големи, го-